

Kvinderne at træffe en Afgørelse nu paa dette Tidspunkt, da, som Ministeren sely indrømmede, ikke alle Papirerne denne Sag vedrørende er færdige til at lægges paa Rigsdagens Bord, og under disse Forhold anser jeg det for et Overgreb mod Kvinderne i Huj og Hast, og uden nogen paaviselig paatrængende Grund at bringe denne Sag frem til en Afgørelse paa dette Tidspunkt, da Kvinderne endnu ikke har faaet den Valgret, som Grundloven af 5. Juni 1915 hjemler dem — til Dels paa Grund af det Partis Stilling, som jeg har den Ære at tilhøre, men dog hovedsagelig paa Foranledning af Udtalelser af det Parti, som den højtærede Minister tilhører.

Efter alt, hvad der foreligger i denne Sag, og under Hensyn til den Række Andragender, der, skønt der har været overordentlig kort Tid til Raadighed, er fremkommet til Regering, Rigsdag og Udvalget, baade fra enkelte Kvinder og fra Kvindeforeninger rundt om i hele Landet, og som ene og alene har anmodet Regering og Rigsdag om at udskyde Behandlingen af kirkelige Sager, og i første Instans af denne Sag, indtil der har fundet Valg Sted efter den nye Grundlov, saaledes at Kvinderne kan faa Lejlighed til at gøre deres Meninger og Indflydelse gældende i disse Sager, der jo berører noget af det, der vel er Kvinderne det helligste, Religionen — saa kan jeg ikke føje den højtærede Kirkeminister i at støtte det foreliggende Lovforslag, men maa tilraade dem af det høje Tings Medlemmer, der maatte have samme Mening som jeg, at stemme imod dets Vedtagelse.

Piper: Den højtærede Minister henvendte nogle Bemærkninger til mig, da han sidst havde Ordet, og sagde da, at jeg havde rettet et Angreb paa Biskopperne. Jeg vil tro, at den højtærede Minister ikke har hørt, hvad jeg sagde; thi ellers maatte jeg nedlægge en alvorlig Protest mod den Maade at diskutere paa. Den højtærede Minister sagde, at jeg havde beskyldt Biskopperne for, at de kun havde tænkt paa sig selv og ikke paa Menighedernes Vel. Det er jo ganske umuligt, naar man læser, hvad jeg har sagt, at faa den Mening ud deraf. Der skal en meget vidt dreven Fortolkningskunst til for at komme til et saadant Resultat. Jeg udtalte, at det var ganske naturligt, at Biskopperne havde set Sagen fra een Side, hvorimod man ikke kunde forlange eller forudsætte, at de var inde i det politiske Liv. Men det er ogsaa

ganske naturligt, at vi Politikere ser Sagen fra vor Side, saaledes som den vil kunne komme til at foreligge her, og saaledes som vi er vant til, og vi har indhøstet mange Erfaringer for, at det gør sig i høj Grad gældende, at „Bordet fanger“.

la Cour: Den højtærede Minister gentog for lidt siden, det Løfte, han havde givet det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby). Jeg drog det frem ikke for at gøre Ministeren Bebrejdelser for, at dette store Materiale ikke var kommet frem, men jeg drog det frem overfor Udvalget, som paaskyndede anden Behandling, før saadanne Oplysninger forelaa. Man staar jo meget spørgende overfor, hvad Højesteret har bygget paa. Som jeg sagde før, kan man ikke finde, at Højesteret har dømt om det, som er det allervæsentligste for Kirken, nemlig om Arboe Rasmussens Virksomhed er i Overenstemmelse med det Præsteløfte, han har givet, eller ej, om hans Lære har været evangelisk-luthersk eller ej. Landemodet fortæller os, at efter dets Opfattelse er den ikke evangelisk-luthersk, og det kommer med en hel Del Oplysninger til Begrundelse af denne Dom, deriblandt ogsaa den, at Arboe Rasmussen ikke havde været i Overenstemmelse med sit Løfte. Men af Højesteretsdommen faar man ikke andet at vide, end at Arboe Rasmussen har handlet i god Tro. Man faar ikke at vide, om han har overtraadt sit Løfte, eller om han har bekæmpet den evangelisk-lutherske Lære. Det, jeg fremsatte, var en Bebrejdelse overfor Udvalget, der havde været saa forhastet med at faa denne Sag til anden Behandling, saa at der ikke kunde blive Tid til, at de nævnte Oplysninger kunde forelægges, ikke alene for det, men ogsaa for Tingets Medlemmer, før vi gik til anden Behandling.

J. Pedersen: Den højtærede Minister gentog, hvad han havde udtalt tidligere, at Sognemenigheden i Vaalse staar med samme Ret til at blive behandlet paa samme Maade som alle andre Sognemenigheder. Det var det, han maatte holde paa. Men det holder Ministeren ikke paa, han behandler den ikke som andre Sognemenigheder. Han behandler den ganske, som vi vil behandle den, han giver den den Stilling, som vi ogsaa vil give den, ganske den samme. Hele Forskellen er den, at den vil foreløbig være ene om at have den sorte Kokarde. Nu er den sorte Kokarde ikke af den Beskaffenhed, at naar den har den, er den slem, men naar der